

De hiába, nekem pótolhatatlan,
s nem szűnik drága lenni, ami drága volt.
Az új cicát pedig korai még szeretnem.

Én nem veszem ölembe, mert ölemben
még ott tüzel a réginek hiánya.
Tudom, ha nem leszek, majd lesz nekik más.

Imre Flóra

SZABADEGYETEM

Fogalmam sincs, hogy hogy kerültünk
arra az előadásra, csak azt
tudom, hogy nagyon barátságtalan
idő volt, úgy emlékszem, meg is áztunk,
a teremben meg – valami öreg
iskola osztályterme volt – padok
voltak, így tehát eleve adódott
a módszer, hogy kissé felmelegedjünk,
hát egymáshoz simulva üdögéltünk,
a jobb karoddal átoleltél,
a bal kezem a combodon.
Eddig még rendben is lett volna,
de az előadó olyan
mély átéléssel ecsetelte
az egyház történelmi szerepét
(hosszú lábain föl-alá
rohangálva, gesztikulálva,
egy-egy találónak érzett mondat után
lelkesen bólogatva önmagának),
hogy meglehetősen hamar eluntam,
és inkább játszózni kezdtem
a hajúncsokkal a füled mögött,
s a dolog pikantériáját még növelte,
hogy te szokott szelíd, bár enyhén gunyoros
tekinteteddel látszólag nagyon
udvarias figyelemmel követted
az előadó bakugrásait,
de közben jobb kezed derekamon,
éreztem, hogy finoman reszketett,
úgyhogy mind fokozottabb izgalommal

szenteltem magamat a kutatásnak,
 hogy arcod, nyakad, mellkasod
 minden négyzetmilliméterét gondosan
 feltérképezsem, előbb csak ujjhegygel,
 de aztán már az ajkaimmal is –
 Szerencsére az utolsó előtti
 padban ültünk, és elég sokan voltak,
 mindenesetre egy idő után
 a hallgatóság figyelme megoszlott
 a kétféle előadás között
 (ekkor persze már neked se volt kedved
 abbahagyni a játékot), mikor
 szegény előadó egy különös
 gyönyörűséggel kicirkalmazott
 körmondat közben egyszer csak megállt
 (fél karjával épp az égre mutatva),
 és láthatólag nem hitt a szemének
 (igaz, hogy ekkor már az inged
 derékig nyitva volt, s nekem
 is kilátszott a fél mellem), szegény
 azt gondolhatta, hogy itt a kísértő,
 ő meg valami korai
 egyházatya, mindenesetre
 ezután már meglehetősen
 tömör volt, és alig két perc alatt
 befejezte a hátralevő négyszáz
 évnyi időszakot. Sose
 hallgattam ennél érdekfeszítőbb
 egyháztörténeti előadást.

EGY FRANCIA SZONETTET

ebben a ködben itt egy francia szonettet
 napok óta esik tocsogós a hideg
 megénekelni tán márványszín testedet
 mellkasod dombjait kis völgyét köldöködnék

a Szép utca fölött alacsonyan lebegnek
 a sűrű füstköd- és vízpára-szigetek
 megénekelni a sok domború eret
 bal kezeden ahogy szememben egyre szebbek

talán lehetne ha november volna most
tavaszváró idő rejtőzködő szabadság
de május ez ilyen ködös zivataros

ez a május ha ég és föld szennyei mossák
hol a vállad kezded hol van a mellkasod
ez a május szonett még őriznek a formák

NOVELLAPÁLYÁZAT

Tandori Dezső

KIS BÁLKIRÁLY

*„Élsz – van apálya, dagálya;
és van a lópálya.”
(Anarchist Aristocrat)*

– Ez délután volt – kezdtem –, egy délután, a délutánoknak azzal a markáns ismétlődésével, ami már nem is emberi, istenem, egy délután! mit lehet várni tőle, nem igaz? ahogy mondaná valaki.

– És nem is tudom – tettem hozzá; sokáig én beszéltem; s néha tényleg, nem csupán a gép billentyűinek kopogásával; és olykor rájuk nyitottam, megnéztem őket, óvatosan, a konyha felől, nehogy innen, ahol dolgoztam ezen itt, és ahol egyre szellőztettem is, újból-újból, nehogy megcsapja őket a hűvösség, ez a még mindig áprilisi; mert egyikük pár napja köhécselni kezdett, lihegni kicsit, vagy zihálni, egyszer-egyszer, kétszer-háromszor napjában, talán, és náluk ez, ne feledjük, háromdekányiak, akár a halál előjele is lehet. Hát nem is tudom – folytattam –, kimentem minden délután. Április volt – erre mondtam az imént: „még mindig” –, hűvös április Párizsban. Samu az, aki most elkezdte a köhécselést, és Samu, bár nem biztos, épp ez az, hogy megéri, nem biztos, hogy ezt már meg, üzenhárom éves lesz. Minden megtörténhet. Mégsem érne semmit, már nem hiszek abban, nem érne úgy igazából semmit, ha folyton mellette állnék. Barkácsolás, így neveztük az ilyesmit, óhatatlanul az következik, ha ott állsz tehetetlenül, végső soron, adogatsz neki krumplit, borsót és legfinomabb tyúkhúrt; orvosságot már rég nem merészelnék, az infravörös lámpában nem hiszünk, az idő elmúlt, és még jobban el fog múlni – tettem hozzá. Kicsit az írógéppemmel is küzdenem kellett – egybebeim mellett –, üzenöt-hűsz soronként egybefuttatta leütéseimet. Más baj azért most nem volt, maradt az, hogy tisztán látok, mi értelme lett volna, ha engedek bármi szemhomálynak.

– Nem is tudom – ismételtam el –, ahogy itt ülök most, hirtelen annyira nincs az,